

از: دکتر خسرو فرشید ورد

نقد شعر فارسی

تشبیه و استعاره

در شعر حافظ

مقدمه - پژوهش در باره تشبیهات و استعارات حافظ گامی است بلند در نقد شعر این شاعر بزرگ و سحرآفرین و راهیست بسیاری رسیدن به اسرار زیبائی کلک خیالانگیز و خامه افسونکار او زیرا تشبیه و استعاره از عوامل عمدی زیبائی و آرایش سخن است بطوریکه هیچ قطعه شعر دل انگیزی را نمی توان یافت که از تشبیه و استعاره خالی باشد.

بحث دقیق در باب تشبیهات و استعارات حافظ مستلزم نوشتن کتابیست بزرگ زیرا در اکثر ایيات او دست کم دو یا سه تشبیه و استعاره وجود دارد و در نتیجه شماره تشبیهات او جمماً به بیست یا سی هزار خواهد رسید که بررسی آنها از جنبه‌ها و جهات مختلف کاریست عظیم که مستلزم صرف ماهماهی بلکه سالها وقتست زیرا تشبیه و استعاره را از این جنبه‌ها می‌توان دد دیوان حافظ «طالعه کرد» :

۱- از نظر تازگی و ابتکار و تقلید و تکامل تشبیه(۱). ۲- از نظر موضوع . ۳- از نظر زیبایی و قوت و رسانی . ۴- از لحاظ فراوانی و کمی تشبیهات در دیوان او . ۵- از نظر ساختمان و رابطه آن با زیبایی و قوت تشبیه . ۶- از لحاظ حسی و عقلی بودن تشبیهات و استعدادات . ۷- از نظر ادات تشبیه . ۸- از نظر حذف یکی از دو طرف تشبیه وایجاد استعداده . ۹- از نظر وجه شبه و وجه جامع . و تازه این همه را می - توان از جنبه توصیفی و تطبیقی در مطالعه آورد . جنبه توصیفی یعنی مطالعه هر یک از این امور در دیوان حافظ بدون توجه به کار دیگران و مطالعه تطبیقی یعنی مقایسه موارد یاد شده با آثار شاعران دیگر .

بعد از این بردن این کار بزرگ مستلزم چهار تحقیق عظیم است : یکی بدمت آوردن نسخه‌ای معتبر از دیوان حافظ و تصحیح دقیق آن . دوم تدوین معانی و بیان و بدیع و نقد شعر فارسی . سوم پژوهش دقیق درباره تشبیهات و استعدادات حافظ از لحاظ توصیفی و تطبیقی ، و چهارم یافتن شیوه خاص این نابغة ادب از نظر بکار بردن تشبیهات و استعدادات . و چون هیچ یک از کارهای اساسی یاد شده که هر یک مستلزم ماهها یا سالها صرف وقتست صورت نگرفته در این مقاله نمی‌توان چنانکه باید حق مطلب را ادا کرد بنابراین آنچه عرضه می‌شود اندکیست از بسیار و دورنماییست از آنچه باید باشد :

شرمنان باد ذ پشمینه آلوده خویش

گر بدين فضل وهن نام کرامات برم

ناچار در اینجا تنها به بحث توصیفی و تطبیقی مختصری درباره تشبیهات حافظ که توأم با یکدیگر است می‌پردازم و در ضمن نظرهایی هم درباره شیوه

۱- « تشبیه » در این مقاله گاهی به معنی عام ووسیعی گرفته شده است که شامل استعداده نیز می‌شود .

خاص حافظ در آوردن تشییه واستعاره به دست می‌دهیم ولی البته باید اعتراف کنم که چون آن چهار کار عظیم صورت نگرفته است، این نظرها هم قاطع نخواهد بود و از مرحله حدس تجاوز نخواهد کرد.

ضمناً باید دانست که این بحث با تمام نارسائی‌های خود بر پایه صد هزار تشییه و استعاره شاعران ایران استوار است.

ما در اینجا ابتدا خلاصه تحقیقات بعمل آمده در باره تشییهات حافظ را می‌نویسیم و حاصل آن رابه اختصار باز می‌نماییم سپس قسمتهایی و بخشهای از خلاصه‌ها را با تفصیل بیشتر چاپ می‌کنیم (۱)

مجملی درباره تشییهات و استعارات حافظ

الف - ساختمان تشییه در شعر حافظ

بیشتر ساختمانهای تشییعی در دیوان حافظ همانهایست که در شعر دیگران هم دیده می‌شود اما بعضی از ادات تشییه که در شعر سبک خراسانی بکار می‌رفرفه (مانند چنانچون، ایدون چون، چنان بهمنی مانند وغیره) به مقتضای تغییر سبک در شعر حافظ بکار نرفته است. تشییهات بدیع و زیبای حافظ را بیشتر باید در این ساختمانهای تشییعی جستجو کرد:

- ۱- تشییهات جمله به جمله و تشییهات مرکب.

۱- موضوع سخنرانی نگارنده در کنگره سعدی و حافظ شیراز (ادبیهشت ۱۳۵۲) «تشییه واستعاره در دیوان حافظ» بود که حاصل تحقیق درباره آن به صورت کتابی درآمد که خلاصه آن در کنگره عرضه شد و اینکنیز آنچه از نظر من گزرد قسمتهایی از آن کتاب است.

- ۲- تشییهات و استعارات مقید (مانند شمشاد خوش خرام ، سرو صنوبر خرام ، اقلاطون خم نشین و غیره) .
- ۳- تشییهاتی که مشبه به بدل آنمشبه است .
- ۴- استعاره های مکینه ای که با استعاره حقیقی توأمند .
- ۵- استعاره های مکینه ای که لوازم و قرینه آنها فعلیست که خود استعاره حقیقیه تبعیه است .
- ۶- تشییهاتی که دارای وجه شبیه نا آشنا و تازه و بدیع است و آن وجه شبیه در کلام ذکر شده است .
- ۷- تشییه مشروط و تفضیل در حافظه یا نیست و یا کم است .
- ۸- استعاراتی که با این و آن می آیند .

ب - قازگی تشییهات حافظ

در دیوان حافظ تشییهات مفرد به مفرد تانه یا نیست یا اندکست بلکه ابداع حافظ در اینگونه تشییهات توأم کردن آنهاست با افسون تکاریهایی که ما آن را آرایش تشییه می نامیم . به عبارت دیگر حافظ بیشتر تشییهات دیگران را گرفته و آنها را تکامل داده و زیبا ساخته است .

زیباسازی و تکامل تشییه در شعر حافظ از این راهها صورت میگیرد :

- ۱- توأم شدن تشییه با اندیشه های ذرف و عرقانی حافظ .
- ۲- آرایش تشییه با صناعات و محسنات ادبی دیگر که خود عبارتندان :
- ۳- فصاحت و بلاغت . ۲- تشییهو استعاره دیگر . ۳- مراعات نظیر .
- ۴- تضاد . ۵- تجنبیس . ۶- تلمیح . ۷- ارسل مثلاً .
- ۸- اقتباس . ۹- اغراق . ۱۰- تأکید . ۱۱- ایهام تناسب .

- ۱۲- ایهام تضاد . ۱۳- ذوالمعنىین و ایهامهای دیگر . ۱۴- حسن
تعلیل و غیره .

از این صناعات آنچه خامن حافظت ایهام تناسب و ایهام تضاد و ذوالمعنىین و ایهامات دیگر و حسن تعلیل است و گرنه توأم شدن تشییه با صناعات دیگر اختصاص به حافظا ندارد و در شعر شاعران دیگر هم دیده می شود .

قسمتی از نوآوری حافظ در تشییه و استعاره در فصل ساختمان تشییه نیز مورد بحث قرار گرفت که نیازی به تکرار آن نیست . تشییهات ترجیحی و تأکیدی و اغراقی یکی از زیباترین اقسام تشییهات حافظ است و غزل «کرشمهای کن و بازار ساحری بشکن » شاید زیباترین و بهترین نمونه برای اینگونه تشییهات در شعر فارسی باشد و همچنین تشییهات غیرمستقیم حافظ مثل اعلای اینگونه تشییهات در زبان فارسی است .

ج- تکرار و تنوع در تشییهات حافظ

در حافظ تشییهات مکرر فراوانست چه آنهایی که از قدیم‌ترین زمانهایه وسیله دیگران هم بسیار تکرار شده‌اند و از کثرت استعمال جنبه زیبائی خود را از دست داده‌اند تشبیه لب به لعل و گبسو به کمند و قد به سرو و چه آنهایی که خود حافظ فراوان تکرارشان کرده است مانند تشبیه ابر و بدمحراب . بهر حال حافظ هم مانند سعدی و فردوسی این نیوخ را داشته است که تشییهات مبتذل و مکرر را به شکل زیبائی بکار برد و آنها را دوباره آفریده و در آنها جان تازه‌ای دمیده است بطوریکه هر کس فکر می‌کند این تشییهات مکرر را نخستین بار او بکار برد است . خواننده این تشییهات مکرر را در هر شعری از حافظ که بییند و انهر زبانی که بشنود نامکر و بدیع می‌پندارد .

با اینحال در حافظ تشبیهات کم استعمال و بدیع و نامکرد هم دیده می شود . باری حافظ تشبیهات نادر و نا آشنا و بدیع را به شکل افسون آمیزی بکار می برد و تشبیهات مکرر را دوباره می آفریند و آنها را زیبا و نامکر را جلوه می دهد بطوریکه مکرات او هم زیباست .

۵ - احتطاط تشبیه در شعر حافظ - تشییه مبنی و مکرری که در شعر حافظ زیبا نشده باشد کمست اما نایاب نیست و این در موردیست که خواجه از سبک خود عدول کرده و به سبک سعدی نزدیک شده است امادر این موارد هرگز به او نرسیده است . مانند تشبیهات غزلی که با ردیف « فرخ » دارد و یا تشبیهات غزل « ای رخت چون خلد ولعت سلسیل ». همچنین گاهی بر اثر تکلف و صفت پردازی و تراکم تشبیهات ، کلام حافظ سنگین می شود و درخشندگی و شفاقت خود را از دست می دهد و تاریک و میهم به نظر می رسد . این موارد کمیاب است و آنچه نیست که خواجه بدسبک هندی نزدیک شده است .

توضیح : در شماره پیشین مجله نام آقای محمد علی برهانی اشتباهآ محمد برهانی چاپ شده بود که بدینوسیله اصلاح می شود .